23/06/2020

Το πάθος της ζήλειας – Αγίου Παϊσίου Αγιορείτου

/ Πνευματικά Αποσπάσματα

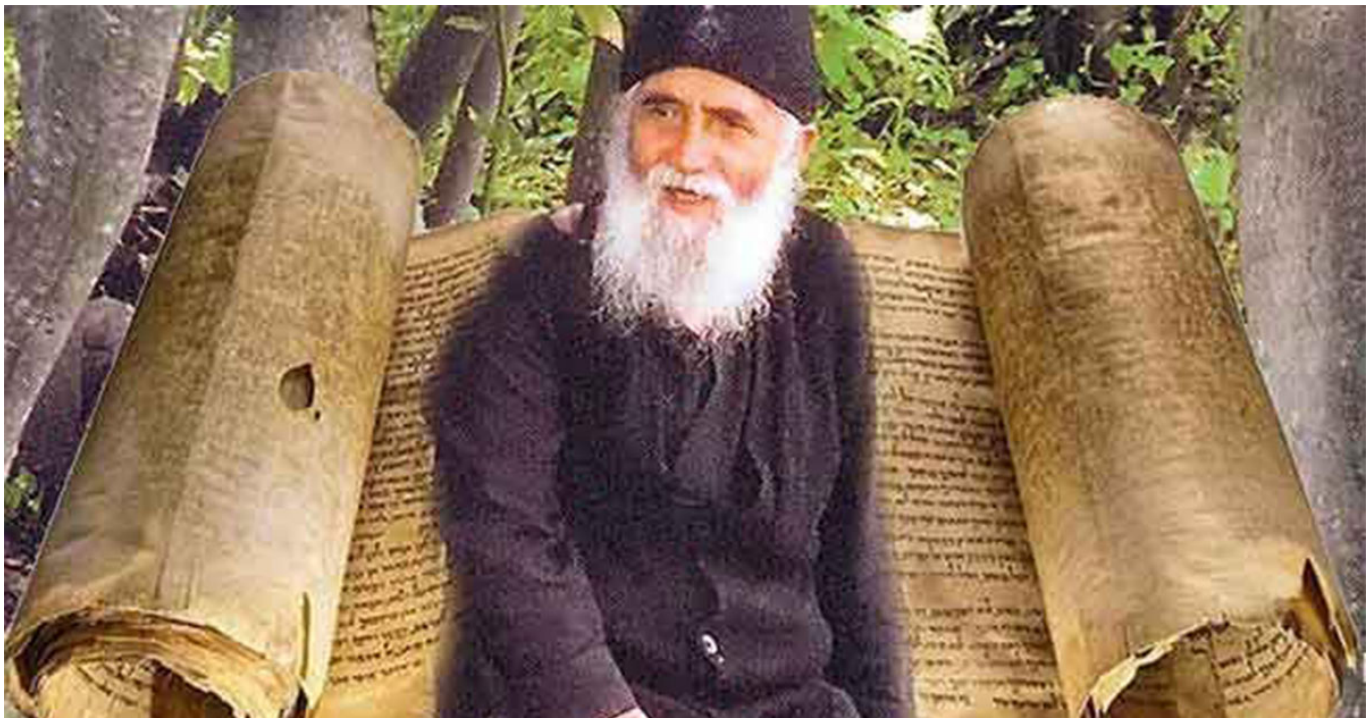

«Με αφορμή την υπόθεση της **επίθεσης με βιτριόλι στην Καλλιθέα**, που συγκλόνισε το πανελλήνιο, παραθέτουμε έναν λόγο του **Αγίου Παϊσίου του Αγιορείτου για το πάθος της ζήλειας**. Ο ίδιος ο Άγιος το χαρακτηρίζει ως ένα από τα μεγαλύτερα πάθη, που μπορεί να οδηγήσει τον άνθρωπο στο φθόνο και τη διαβολή!

Το πάθος της ζήλειας είναι ένα από τα μεγαλύτερα πάθη. Μπορεί να οδηγήσει τον άνθρωπο στον φθόνο και τη διαβολή. Και οι διαβολές κάνουν πολύ μεγαλύτερο κακό από τον φθόνο. **Η ζήλεια κρύβει μέσα της υπερηφάνεια, εγωισμό και φιλαυτία**.

Δεν έχει αγάπη ούτε φυσικά και ταπείνωση. Γι’ αυτό και δεν είναι δυνατόν ένας άνθρωπος να έχει συγχρόνως ζήλεια και αγάπη. Κι αν ακόμη έχει λίγη αγάπη, η αγάπη του δεν είναι καθαρή, γιατί μέσα στην αγάπη του είναι ο εαυτός του.

Η ζήλεια μολύνει και την αγάπη και την καλοσύνη, όπως το ψόφιο ποντίκι μολύνει όλο το λάδι, όταν πέσει μέσα.
Όταν λοιπόν η ζήλεια κυριεύσει τον άνθρωπο τότε ούτε τον Θεό υπολογίζει και τους άλλους γύρω του βασανίζει ταλαιπωρώντας παράλληλα και τον ίδιο του τον εαυτό, αφού όταν ζηλεύει κανείς, στενοχωριέται, δεν μπορεί να φάει, αδυνατίζει,

χάνει το κουράγιό του. **Η ζήλεια ρουφάει όλες τις ψυχικές και σωματικές δυνάμεις του ανθρώπου, με αποτέλεσμα να αποδυναμώνεται κανείς και πνευματικά.**

Για να βοηθηθεί κάποιος που ζηλεύει να ξεπεράσει τη ζήλεια πρέπει να γνωρίσει τα χαρίσματα με τα οποία τον προίκισε ο Θεός και να τα αξιοποιήσει. Τότε δεν θα ζηλεύει και η ζωή του θα είναι Παράδεισος. Πολλοί δεν βλέπουν τα δικά τους χαρίσματα, αλλά βλέπουν μόνον τα χαρίσματα των άλλων και τους πιάνει η ζήλεια.

Θεωρούν τον εαυτό τους αδικημένο, μειωμένο κι έτσι βασανίζονται και κάνουν τη ζωή τους μαύρη. «Γιατί αυτός να έχει αυτά τα χαρίσματα κι εγώ να μην τα έχω;», λένε. Μα εσύ έχεις άλλα χαρίσματα, εκείνος άλλα. Θυμάστε τον Κάιν και τον Άβελ; Δεν έψαξε ο Κάιν να βρει τα δικά του χαρίσματα, αλλά κοιτούσε τα χαρίσματα του Άβελ.
Οπότε καλλιέργησε τον φθόνο προς τον αδελφό του, μετά τα έβαλε και με τον Θεό και τελικά από τον φθόνο έφθασε στον φόνο. Και μπορεί αυτός να είχε περισσότερα και μεγαλύτερα χαρίσματα από τον Άβελ.

Για να χαίρεται λοιπόν κανείς και να μη ζηλεύει όταν βλέπει τα χαρίσματα των άλλων πρέπει να αξιοποιεί τα δικά του χαρίσματα. Ο Θεός δεν αδικεί κανέναν. Στον καθένα έχει δώσει ένα διαφορετικό χάρισμα που θα τον βοηθήσει στην πνευματική του πρόοδο.
Από τον καθένα λοιπόν εξαρτάται να ψάξει να δεί μήπως το χάρισμα που βλέπει στον άλλον και το ζηλεύει το έχει και αυτός, αλλά δεν το καλλιεργεί ή μήπως ο Θεός του έδωσε άλλο χάρισμα.
Διότι, όπως ο ένας άνθρωπος δεν μοιάζει με τον άλλο έτσι και το χάρισμα του ενός δεν μοιάζει με του άλλου. **Προσέξατε καμιά φορά τα αγριομπίζελα;**

Όλα είναι από μία ρίζα, αλλά έχουν διαφορετικά χρώματα και το ένα είναι πιο όμορφο από το άλλο. Και όμως το ένα δεν ζηλεύει το άλλο... Το καθένα χαίρεται με το χρώμα που έχει. Βλέπετε και τα πουλιά; Το καθένα έχει τη χάρη του, το δικό του κελάηδημα.

Ας βρει λοιπόν ο καθένας τα χαρίσματα που του έδωσε ο Θεός, ας δοξάζει τον Καλό Θεό, όχι εγωιστικά, φαρισαϊκά, αλλά ταπεινά, αναγνωρίζοντας ότι δεν έχει ανταποκριθεί στις δωρεές του Θεού και ας τα αξιοποιήσει στο εξής.

Αγίου Παϊσίου Ἁγιορείτου, Λόγοι Ε΄. Πάθη και αρετές, σελ. 119-128.